

La base material i els "grans homes"

A l'hora d'analitzar el desenvolupament del capitalisme en el pla de l'augment de la confrontació militar i del militarisme a nivell mundial, no hem de perdre de vista que les accions, declaracions i voluntats d'Aquell o Aquella estan determinades pel desenvolupament de les forces productives que s'imposa com una llei externa i cega per més que es manifesti al cap dels intervinents com si fos fruit de la seva voluntat lliurement creada. El caràcter inevitable de les guerres en el capitalisme el determina la COMPETÈNCIA pels mercats i la necessitat de DESTRUÏR periòdicament part de les forces productives ja creades per relançar el cicle d'acumulació com ha explicat sempre el marxisme (veure "El Comunista", nº67, pàg. 21). Per això, les explosions i xocs que succeeixen a la superfície del món capitalista, s'expliquen pels moviments en el subsol econòmic d'aquest món i no per l'existència d'aquell Fulano o Fulana. Com ha afirmat la nostra corrent: "Al llarg de la vida d'un home s'ha pogut assistir tres vegades a la preparació d'un conflicte armat tenint per escena tota la terra.

La tercera guerra mundial no està en acte encara, però segurament nou persones sobre deu la consideren segura. Encara que tingués raó la dècima, és segur que estem en el període d'oberta preparació; per una vegada es faria realitat l'antic advertiment que s'evita la guerra preparant la mateixa. Un esdeveniment com aquest no està fora de la història; es verifica quan un dels contendents és tan prepotent i està tan armat que l'altre alça les mans enlaire sense lluitar, o després de breus intents i escaramusses. Tira la tovallola i recull la bossa, es diria en el ring.

No és necessari llavors obstinar-se en profecies sobre la tercera guerra i subordinadament sobre les possibilitats de tenir un lloc al voltant del ring durant la vida natural, per tenir el dret a treure conclusions de la directa experiència de la «tercera preparació» en desenvolupament.

Com sempre els guies de les grans propagandes treballen, per desgràcia amb èxit, de tal forma que als escenaris de primer pla les masses reconeixin causes i culpes del perill de guerra en factors ideals, morals, sobretot nacionals, en el fet que no només uns certs determinats governs i classes dominants, sinó uns certs determinats pobles, nacions, fins i tot races, presos d'una indomable set de domini i de sang, provoquin, amenacin, es disposin a agredir la resta del món, on per contra masses, munions, elits, homes d'estat serien propenses a la pau, al desarmament, al commovedor idil·li general.

Tots fan espases i canons, però tots declaren que, si no estiguessin aquells altres, els dolents, els cruels, els fills del Maligne, estarien disposats a dedicar-se exclusivament al cultiu dels rams d'olivera, a la cria dels coloms. (...)

[El desenvolupament de les forces productives il·lustrades amb l'augment de la producció d'acer] *Pot ella no tenir influència sobre el desenvolupament dels esdeveniments mundials? No és suficient una causa de tal envergadura, primària i significativa però certament no única en el quadre de la virulència del Capital, per la irrupció d'efectes imponents? No, ha de ser el coco, el dolent, el tirà de tragèdia, l'horda de bàrbars que provenen, qui sap com, de fora d'aquest magnífic món de l'economia burgesa!*" (La seva majestat l'Acer, Battaglia Comunista nº18 de 1950).

Quins processos històrics determinen la situació?

En els anteriors articles d'aquesta revista i en els números

anteriors, hem pogut veure els principals processos històrics en la intersecció dels quals se situen els xocs i explosions en el pla militar a l'actual món capitalista. Com tractàvem de resumir sintèticament a "El Comunista" nº68 (pàg. 7): *"El centre de gravetat del capitalisme mundial s'ha anat desplaçant i es desplaça cap a Àsia (primer el productiu, després el comercial i finalment el financer), determinant una pèrdua gradual però inexorable del poder dels vencedors de la 2a matança mundial (els EEUU en primer lloc). El repartiment del món realitzat a lalta i Potsdam el 1945 entre les potències capitalistes vencedores de la segona matança mundial fa temps que ja no es correspon a les relacions de força reals entre els diferents imperialismes. L'ordre mundial inaugurat amb les bombes atòmiques d'Hiroshima i Nagasaki, pels bombardejos sobre Dresden i Hamburg, sobre les cendres de la incineració en els fronts de guerra i en la rereguarda de desenes de milions d'obers a tot el món per a major glòria del capital, ha caducat. El desenvolupament del capitalisme a tots els racons del món i el volcà de la producció a Àsia han sumit des del 2008 al capitalisme en una gran crisi de sobreproducció de la qual es van succeint els episodis. Aquesta crisi de sobreproducció capitalista està enfonsant la quota de guany, aguditzant la guerra comercial i imposant la necessitat de la destrucció de les forces productives com sortida capitalista a la crisi.*

Tant la ruptura del repartiment del món com la crisi de sobreproducció relativa de capitals condueixen al món capitalista cap a la guerra imperialista; no es tracta de la bogeria d'un o altre titella sinó de l'essència de la solució capitalista a la crisi (...)

En aquest marc s'enquadra la guerra a Ucraïna (amb participació directa i indirecta d'abast mundial) i la resta de conflictes que veurem a continuació, dins de la lluita general en la qual es dirimeix a través de "la FORÇA i l'ASTÚCIA" (El Capital, Llibre III, Capítol XV, K. Marx) quines potències capitalistes han d'assumir la major destrucció de capital, quines conqueriran o perdran mercats.

Desenvolupament de la guerra imperialista a Ucraïna

Els EEUU van preparar acuradament un parany, acumulant un polvorí fortificat a Ucraïna, en el qual han caigut la pròpia burgesia ucraïnesa, Rússia i, en gran mesura, la UE. L'objectiu replegament dels EEUU a nivell mundial, el descens del pes dels combustibles fòssils, els passos de la UE per dotar-se d'energies alternatives a les russes, van empènyer l'imperialisme rus a atacar primer. Els EEUU buscaven l'escenari actual en el qual ni Rússia consolida el territori ocupat ni Ucraïna aconsegueix recuperar-lo.

En diversos episodis es posa en evidència que la guerra no és una guerra a Ucraïna només i es produeixen esporàdicament xocs entre avions russos i drons estatunidencs, o cauen míssils a Polònia o drons s'endinsen en territori rus. De moment, els implicats minimitzen aquests xocs col·laterals i no es produeix una escalada que portaria directament a la tercera guerra mundial. Però al mateix temps, l'imperialisme rus no està disposat a perdre i tornar a passar pel desballestament que va patir després de la caiguda del mur motiu pel qual s'ha retirat del tractat de no proliferació d'armes nuclears, ha mobilitzat armament nuclear tàctic a Bielorrússia i l'ha situat també enfront de Noruega.

El desgast produït per la guerra es descarrega sobre Rússia,

Ucraïna i en menor mesura la UE. La UE té l'expectativa de fer-se amb el negoci de la reconstrucció d'Ucraïna requisant els fons congelats a Rússia, però la integració mateixa d'Ucraïna dins de la UE és molt difícil com demostren les protestes que estan realitzant els empresaris del camp dels estats veïns, inundats de productes ucraïnesos (veure pàg. 18 d'aquesta revista).

La irrupció del matón rus al seu pati del darrere ha forçat l'imperialisme europeu a una major integració en el pla militar i a bolcar-se una altra vegada en l'aliança militar amb els EEUU a través de l'OTAN, que ha ampliat els seus membres (incorporant a Finlàndia) i que els seus membres augmentin la despesa militar.

Tant a un costat com a l'altre s'ha hagut de reduir la freqüència dels trets per economitjar la munició. Els EEUU i la UE continuen aportant armament a Ucraïna perquè continuï el bany de sang i el desgast de Rússia comportant el buidatge gradual dels seus inventaris d'armament. Per altra banda, l'armament pesant (tancs i avions) que es dona a Ucraïna és deficient i està en males condicions. La indústria armamentística ha sortit molt beneficiada per la situació. En particular la indústria estatunidenca que és la major exportadora, però també l'alemanya que produeix armament molt cotitzat. La indústria armamentística russa no pot aprofitar de la mateixa manera la situació perquè produeix directament pel front de guerra i no per l'exportació. En la guerra s'ha utilitzat també àmpliament material militar (drons) turc i iranià.

La guerra està sent també un negoci per l'exèrcit privat Wagner i pels mercenaris txetxens que han manifestat ja que estudien crear un exèrcit privat similar. S'ha proporcionat a aquesta empresa presidialis per anar a l'escorxador com a carn de canó amb la promesa de ser alliberats al cap de sis mesos, havent-hi ja mort més de la meitat d'ells. S'han produït deficiències importants en el subministrament d'armes, en els aprovisionaments i en el desplegament de tropes russes que han portat a sectors nacionalistes russos a denunciar fins i tot al president com a reu d'alta traïció per no declarar l'estat de guerra i desplegar la màxima potència militar.

Dins del govern ucraïnès s'han produït diverses depuracions al·legant casos de corrupció i fins i tot la premsa burgesa occidental no ha pogut ocultar que al bàndol ucraïnès s'han produït purgues i assassinats de soldats que ja s'havien rendit, exactament igual que al costat rus.

L'ordre de detenció del Tribunal Penal de la Haia contra el president rus és una demostració d'impotència de qui l'emet ja que ni Rússia ni mig món reconeixen aquest tribunal.

El proletariat - rus i ucraïnès - és qui posa els morts en una guerra que només beneficia les potències capitalistes que fan costat a un i altre bàndol. D'un i d'altre bàndol capitalista, l'única cosa que pot esperar el proletariat és reclutament forçós, règim carcerari i sobreexplotació a la rereguarda.

L'única alternativa que pot oposar el proletariat rus, ucraïnès i mundial en aquesta situació és el **DERROTISME REVOLUCIONARI**, la lluita contra la pròpia burgesia per la ràpida detenció de la matança i la transformació de la guerra imperialista en **GUERRA CIVIL REVOLUCIONÀRIA**.

L'imperialisme xinès, "pacificador mundial"

L'estratègia d'aïllament de Rússia a nivell internacional no només no ha produït l'efecte desitjat, sinó que amenaça amb un aïllament progressiu dels imperialismes occidentals i dels EEUU en particular.

Així, malgrat que la situació l'han provocat els EEUU, el principal beneficiat serà l'imperialisme xinès que és qui té la capacitat econòmica per sostenir a Rússia i, al mateix temps, per

atreure altres potències a una perspectiva de negoci. EEUU té com a proposta continuar la guerra perquè la resta es destrueixin entre ells com a mitjà de recuperar l'hegemonia perduda. Això permet a la Xina presentar-se (xequera en mà) com el pacificador mundial.

La jugada de l'imperialisme xinès ha estat anunciar un "pla de pau" per Ucraïna. No és un pla pròpiament dit sinó una sèrie de declaracions més o menys genèriques que es tradueixen en un alto-el-foc que consolidaria el territori ocupat per Rússia. Aquest plantejament pretén aprofitar l'avantatge de parlar de parar la guerra mentre que EEUU apareix com a interessat en què la guerra continuï. Després de la visita del president xinès a Rússia, l'imperialisme rus s'ha declarat favorable al plantejament xinès. El president d'Ucraïna ha demanat al president xinès que visiti Kiev, sense obtenir resposta. A l'abril el ministre de Defensa xinès s'ha desplaçat també a Rússia.

Segueixen els xocs als Balcans i al Caucas

La UE està intentant recuperar el control del seu pati del darrere als Balcans. A més, la pressió contra la immigració a Turquia reactiva el pas a través dels Balcans i la UE està interessada a controlar el flux que ha arribat a 22.300 arribades a l'octubre (el triple que un any abans), fent que els països dels Balcans assumeixin la política de visats de la UE.

En una reunió a Tirana amb els estats balcànics es va acordar la integració de les universitats d'Albània, Bòsnia, Kosovo, Macedònia, Montenegro i Sèrbia dins el programa Erasmus, la integració dels Balcans en la compra conjunta de gas i hidrogen i un pla de 1.000 milions en ajudes. "L'actual pressupost comunitari té reservat 29.500 milions d'euros per la regió". (La Vanguardia, 07-12-2022).

Encara que Sèrbia segueix sense complir les sancions quant a Rússia, el perill més profund per la UE a la regió el representa la Xina, que "ha invertit milers de milions d'euros, amb projectes com el ferrocarril Belgrad-Budapest. (...) Pequín manté, a més, ben aferrat a Montenegro, que s'està veient en serioses dificultats per pagar un préstec de 1.000 milions de dòlars." (El País, 07-12-2022).

El principal focus d'instabilitat que la UE intenta controlar però que es detona una vegada i una altra està a Kosovo. Després del conflicte entre Kosovo i Sèrbia per les matrícules de cotxes, es va tornar a escalar la situació al desembre amb bloquejos de carreteres per exigir l'alliberament d'un policia serbokosovar i la retirada de la policia especial kosovar enviada al nord del país.

Al febrer de 2023, la UE va plantejar una proposta d'acord pel qual s'estableix que Sèrbia no posarà objeccions a la participació de Kosovo en cap òrgan internacional i que no es bloquejessin recíprocament el seu ingrés a la UE. Els representants de tots dos països van reconèixer verbalment el contingut de la proposta, encara que no ha estat signat per la virulenta oposició interna a tots dos països.

Amb aquest moviment, la UE intenta utilitzar la promesa de la seva integració futura dins de la mateixa perquè es rebaixin les tensions. En paral·lel, la UE i els EEUU han llançat també un missatge contundent a la part albanokosovar perquè torni a entrar al barrat que és també una concessió a Sèrbia: el judici al Tribunal de la Haia del primer ministre de Kosovo el 2008 i president el 2016 i altres tres parlamentaris kosovars, tots ells acusats de cometre crims de guerra quan eren membres de l'Exèrcit d'Alliberament de Kosovo (ELK).

Moldàvia està sent pressionada per Rússia a través de Transítria amb reduccions del flux del gas i de l'electricitat. A

l'interior, s'han produït manifestacions massives del sector prorús que han portat a la militarització del país per contrarestar-les. La fracció pro-UE, actualment governant, planteja renunciar a l'estatus de neutralitat que apareix a la constitució i iniciar la integració a l'OTAN.

A Geòrgia s'han donat una sèrie de manifestacions que han bloquejat l'aprovació de l'anomenada "Llei de transparència de la influència estrangera" dirigida "a les organitzacions sense ànim de lucre i els mitjans de comunicació que reben més d'un 20% dels seus fons de l'estranger. Si s'hagués aprovat la llei, aquestes organitzacions haurien estat obligades a registrar-se a una llista negra o, en cas contrari, enfrontar-se a multes." (La Vanguardia, 10-03-2023). Les manifestacions han tingut el suport lògicament dels EEUU i la UE que operen els seus interessos d'estat a través del seu entramat d'ONGs al món.

L'enclavament d'Alt Karabakh està sent escanyat per part de l'Azerbaidjan amb el tall de l'accés per carretera, l'amenaça de derrocar qualsevol avió que aterri o s'enlairi de l'aeroport de Stepanakert i amb el tall de l'electricitat a través de les línies d'alta tensió. Rússia segueix en la seva posició de considerar que no està obligada a intervenir pel seu acord amb Armènia i la UE ha duplicat el seu contracte de gas amb l'Azerbaidjan.

Els EEUU intenten entrar al pati del darrere rus

EEUU ha anat de ruta pels estats d'Àsia central proclamant voler ajudar aquestes economies perquè "no depenguin d'un sol país". I, per això, el secretari d'estat dels EEUU "va anunciar una nova ajuda de 25 milions de dòlars al desenvolupament econòmic d'Àsia Central, que s'uneix a una aportació anterior per la mateixa quantitat." (La Vanguardia, 02-03-2023). Cal dir que amb aquesta ridícula ALMOINA podem estar segurs que els EEUU no aconseguiran treure a aquests països de l'àrea d'influència russa, amb l'economia de la qual estan completament integrats.

La visita també tenia l'objectiu de "conjuminar esforços per reforçar la seguretat a l'Àsia Central" però, encara que el govern d'Uzbekistan va guardar les formes, al Kazakhstan no van tenir objecció a replicar als EEUU que: "No veiem ni sentim cap risc o amenaça per part de la Federació Russa." (La Vanguardia, 02-03-2023). Com hem vist a l'Àfrica, la realitat és que els representants europeus i estatunidencs que es passegen pel món, estan rebent una bona dosi de desaires per part dels països als quals van a "ajudar".

La gestió capitalista de l'Afganistan

Segueix el degoteig d'atemptats de l'Estat islàmic contra centres xiïtes, promoguts pels EEUU per dificultar l'estabilització de la zona.

Però, malgrat aquests intents, es desenvolupa el procés de dominació burgesa a través del govern dels Talibans que han començat a rebre inversió directa estrangera (xinesa): "una empresa xinesa va signar un contracte multimilionari de 25 anys de durada per extreure petroli. (...) El 6 de gener, els talibans van signar amb Xinjiang Central Asia Petroleum and Gas Company (CAPEIC), filial de l'empresa estatal Xina National Petroleum Company (CNPC), un contracte per extreure petroli de la conca del Amu Darya (...) L'acord suposarà una inversió de 150 milions de dòlars el primer any a l'Afganistan i 540 milions en els tres següents, segons va declarar un portaveu talibà (...)" (Al Jazeera, 27-02-2023). De moment, segueix sense iniciar-se l'explotació de les mines de coure per part de la Xina.

El desenvolupament del paper de gerents del capitalisme afganès jugat pels Talibans es desenvolupa enmig de contradiccions en relació amb la incorporació de les dones al

treball i, més particularment, als llocs de gestió i dominació de classe. De totes maneres, hi ha hagut una oposició forta, fins i tot dins dels Talibans, a la prohibició de l'accés a la universitat a les dones i és conegut que a les filles dels dirigents talibans en realitat sí que se'ls permet estudiar, encara que al Pakistan o Qatar. Si les filles dels actuals governants van totes a les universitats, és un signe inequívoc que en un temps prudencial la burgesia afganesa seguirà el procés que ha seguit la burgesia mundial quant a permetre a les dones de la seva classe social ocupar els mateixos llocs de direcció.

Pakistan, perforat per la Xina

El Pakistan, històric aliat dels EEUU, porta anys sent perforat per les inversions xineses. La Xina està invertint 62.000 milions de dòlars en el conjunt d'infraestructures del Corredor Econòmic Xina Pakistan (CPEC en anglès), que uneix per terra la Xina amb el port de Gwadar a la mar Aràbiga, creuant tot el Pakistan des de la seva frontera nord.

Aquesta tendència a la integració econòmica amb la Xina es manifestava exteriorment en la posició obertament proximesa i antiestatunidenca del govern del jugador de criquet Imran Khan. Aquesta situació es va accentuar per la política de replegament liderada pel govern del bufó Trump que va portar a una reducció addicional de les inversions americanes al Pakistan. La fugida estatunidenca de l'Afganistan no va fer més que augmentar aquest distanciament i l'estrenyiment de la col·laboració entre els EEUU i l'Índia en el si del Quad tampoc va ajudar a llimar asprors.

El potencial reapropament als EEUU sota el govern del decrepít Biden i la necessitat del seu suport per l'aprovació de préstecs del FMI, expliquen que l'exèrcit retirés el seu suport i desencadenés la persecució de l'anterior govern i els seus defensors, ajudant a pujar a l'actual. De totes maneres, "l'11 d'abril de 2022, un dia després del derrocament d'Imran Khan, la Xina va anunciar, (...), que mantindria la política de relacions amistoses amb el Pakistan" (Al-Estiklal, 11-05-2022) i en un dels primers viatges del ministre d'Afers exteriors del nou govern, el 21 de maig de 2022, declarava obertament que la Xina era la seva "segona casa". El desenvolupament de les forces productives tendeix a una major integració entre el Pakistan i la Xina, independentment de qui governi.

Acord Iran-Aràbia Saudita

Pel paper de pacificador mundial que intenta jugar la Xina, ha estat una gran victòria estratègica aparèixer com el promotor i garant del restabliment de les relacions diplomàtiques entre l'Aràbia Saudita i l'Iran, al març de 2023.

L'Aràbia Saudita, que s'havia oposat a la rehabilitació per part dels EEUU de l'acord nuclear amb l'Iran que hagués suposat la inundació del mercat del petroli amb petroli iranià (veure "El Comunista" n°69, pàg. 13), ha aconseguit per la seva banda un acord amb l'Iran. I aquest acord s'ha produït a Pequín, l'endemà de la reunió a Moscou entre els ministres d'Exteriors de l'Aràbia Saudita i Rússia. També s'ha produït pocs dies després que l'Iran anunciés haver trobat en el seu sòl una reserva de liti de 8,5 milions de tones, la qual cosa la convertiria en la segona més gran del món.

Amb aquest acord s'aprofundeix el procés d'allunyament de l'Aràbia Saudita dels EEUU i es produeix pocs mesos després del posicionament de la Xina com el seu primer soci comercial, amb la signatura d'una trentena d'acords el 9 de desembre. Es tracta d'una de les poques visites fora de la Xina per part del president xinès, que es va reunir a Riad amb trenta dirigents del Consell de Cooperació del Golf. A les converses es va posar també damunt

de la taula realitzar una part dels pagaments del petroli en iuans en lloc de dòlars i la petició de l'Àrabia Saudita de tenir l'estatus d'observador en l'Organització de Cooperació de Shanghai.

Aquest acord no és resultat de la màgia diplomàtica de la Xina sinó el resultat d'un procés històric pel qual el desenvolupament de les forces productives a Àsia li ha anat guanyant la partida als EEUU que ja no poden impedir la seva creixent interconnexió entorn del nou centre de gravetat del capitalisme (veure "El Comunista" nº66, pàg. 22) i ni tan sols controlar els seus suposats aliats.

Si EEUU ha estat superat com a primer importador de petroli de l'Àrabia Saudita per la Xina, l'Índia i el Japó, si EEUU intenta per tots els mitjans reduir el preu del petroli que l'Àrabia Saudita necessita mantenir alt per obtenir la renda corresponent mentre els combustibles fòssils juguen un paper rellevant encara, si EEUU no ha estat capaç d'imposar-se militarment a la regió (ni a Síria, ni a l'Iraq, ni a l'Afganistan) mentre l'Iran intervé a tota la zona, si EEUU no intervé quan els hutis ataquen les instal·lacions petroleres saudites, si en qualsevol moment EEUU pot realitzar un atac de falsa bandera o deixar tirats els seus aliats, etcètera, és normal que l'Àrabia Saudita s'hagi vist determinada per les circumstàncies materials a considerar que té millors perspectives l'aliança amb l'Iran, Rússia i la Xina.

Aquest acord és l'admissió per part de l'Àrabia Saudita – històric aliats dels EEUU a la zona – que EEUU està perdent la partida a Orient Mitjà i que més li val arribar a acords amb el bàndol que té la posició de força.

Això no significa que EEUU hagi renunciat o perdut completament la seva posició ni tampoc que l'Àrabia Saudita renunciï a tenir acords amb els EEUU i a jugar a totes les bandes que pugui pel seu interès, com la *"construcció d'una megaciutat militar a l'Àrabia Saudita, al nord-oest de la capital Riad. Es tracta d'una de les majors instal·lacions militars del món amb un pressupost d'inversió estimat de 13.000 milions de dòlars (uns 12.000 milions d'euros)." (Expansión, 11-04-2023), encarregada al Cos d'Enginyers de l'Exèrcit dels EEUU.*

El primer resultat de l'acord entre l'Àrabia Saudita, l'Iran i la Xina ha estat l'inici de les negociacions entre Àrabia Saudita i Oman i els hutis: *"Una delegació de representants de l'Àrabia Saudita i Oman han arribat aquesta passada nit a la capital de Iemen, Sanà, per discutir amb els líders de la insurrecció hutí la possibilitat de posar en marxa un procés de pau per posar fi a gairebé una dècada de guerra civil al país, segons han confirmat fonts del Consell Polític Suprem, el màxim òrgan polític dels rebels." (Europa Press, 09-04-2023). A això li han seguit les fotografies conjuntes de les tres delegacions, l'acord per "l'intercanvi massiu de 887 presoners de guerra de totes dues parts" (El País, 14-04-2023) i les declaracions per un "acord polític integral."*

A Oman, a la ciutat de Duqm l'imperialisme xinès està construint un parc industrial en un terreny de 2.000 km² (port, dic sec, refinaria, aeroport, àrees industrials, a més d'indústries pesants) amb una inversió de 10.700 milions de dòlars. L'acord es va aconseguir al 2011 i ha estat al 2022 quan es van començar a construir les infraestructures. Oman va arribar també a diversos acords al 2018-2019 perquè el Regne Unit, els EEUU i l'Índia poguessin fer ús d'aquests ports i aeroports (que estan construint-se). Des de Duqm sortien diverses rutes comercials marítimes que han de passar pel Iemen, en vies de pacificació.

Procés de reintegració de Síria

Amb el terratrèmol que ha devastat part de Turquia i Síria, diversos estats han trobat l'excusa per trencar el tabú de tenir

relació amb el fins fa gens empestat Al-Assad, rebent visites de representants d'Egipte, Jordània, Oman i dels EEUU. Després del restabliment de relacions amb l'Iran, *"l'Àrabia Saudita (...) està prenent mesures que permetrien a l'agrupació d'Estats regionals de la Lliga Àrab posar fi a la suspensió de l'adhesió de Síria a temps per a una cimera que se celebrarà a Riad a mitjans de maig (...)." (Bloomberg, 05-04-2023).*

EEUU continua intentant mantenir la seva posició a Síria per oposar-se – cada vegada amb menor èxit – a la integració de la zona, sota la cobertura de la Xina. Compta amb el suport, de moment, d'Israel que al febrer de 2023 va bombardejar diverses zones de Damasc i al març va bombardejar l'aeroport d'Alep. Els mateixos EEUU han bombardejat amb drons objectius de milícies secundades per l'Iran. *"Estats Units manté una força d'ocupació de prop d'un miler de soldats al nord-est de Síria, en estreta col·laboració amb la filial siriana del Partit dels treballadors del Kurdistan (PKK). (...) La zona alberga també els jaciments sirians de petroli." (La Vanguardia, 25-03-2023).*

La necessitat dels EEUU de recolzar-se en les milícies kurdes de Síria el fa entrar en contradicció amb Turquia i aboca a aquesta última a buscar un acord amb el govern sirià, l'Iran i Rússia que li permeti eliminar les bases kurdes i retornar els 3 milions de refugiats sirians, eliminant també el perill permanent de l'entrada dels 2 milions de refugiats acumulats a Idlib. Totes les declaracions jurant que l'altre adversari era el dimoni personificat s'esfumen quan la realitat material imposa novament l'abraçada. De moment, Turquia i Síria han mantingut reunions al desembre del 2022 i abril del 2023. Les contradiccions dels EEUU amb Turquia venen des de lluny i s'han materialitzat anteriorment amb el fallit cop d'estat al 2016 i més recentment amb la reunió de l'ambaixador d'EEUU amb el representant de l'oposició turca. La resposta del president del país amb el segon exèrcit de l'OTAN ha estat: *"hem d'ensenyar una lliçó als EEUU en aquestes eleccions".*

El moviment envolvent per reintegrar Síria i procedir al negoci de la reconstrucció inclou també la burgesia europea que intenta reintroduir-se a la zona: *"La Comissió Europea i la presidència sueca de la UE van comprometre ahir un total de 7.000 milions d'euros en ajudes per la reconstrucció de la zona arrossegada en la pitjor catàstrofe natural en dècades de la regió. (...) En total, ha destacat Von der Leyen, gairebé la meitat de les donacions promeses, 3.300 milions, procedeixen d'Europa. "Li hem demostrat al món que fem costat als que ens necessiten. I que sempre estem amb els nostres socis", va asseverar." (El País, 21-03-2023).*

Aquest procés de reintegració de Síria porta l'encuny de la Ruta de la Seda: *"Síria va signar el dimecres un Memoràndum d'Entesa sobre la Iniciativa de la Franja i la Ruta de la Xina, (...) es va produir enmig de les visites intensives dels ministres de Relacions Exteriors d'altres sis països de Mitjà Orient a la Xina: els ministres de Relacions Exteriors d'Àrabia Saudita, Kuwait, Oman i Bahrain, juntament amb el Secretari General del Consell de Cooperació del Golf (CCG) (...) va iniciar una visita de cinc dies a la Xina des del dilluns i els ministres de Relacions Exteriors de Turquia i l'Iran també tenen previst visitar la Xina. (...) la inversió xinesa a Síria va totalitzar 135.700 milions de dòlars el 2019. El comerç de les dues parts va totalitzar 1.300 milions de dòlars el 2019, un augment interanual del 33 per cent." (Global Times, 13-01-2022).*

Agitacions i escalades dins i fora d'Israel

Respecte Israel, l'altre peó històric dels EEUU, la situació social no para de tibar-se en el seu interior, en la seva relació

amb els EEUU i amb les milícies palestines, libaneses i sirianes.

Israel estava avançant en el seu reconeixement per part de diversos estats àrabs (amb els denominats "acords d'Abraham") i s'havia reunit amb Egipte, Emirats Àrabs, Bahrain i el Marroc per tractar de cooperació en matèria de seguretat, intel·ligència i tecnologia. L'Àrabia Saudita havia donat permís perquè els avions israelians sobrevolessin la península aràbiga i es va aconseguir un acord per l'explotació del gas amb Líban. S'havien reprès les reunions del Consell UE-Israel que no es reunia des del 2012, encara que la UE és el principal soci comercial d'Israel i tots dos tenen un acord de lliure comerç. També amb Turquia es van reprendre les relacions diplomàtiques amb la visita del president d'Israel (les comercials no s'han detingut mai i el 2021 van arribar als 8.400 milions de dòlars). El govern d'unitat nacional per expulsar al Likud incloïa a un partit àrab però aquesta coalició va trontollar i va convocar noves eleccions (per cinquena vegada des de 2019), en una mostra del fraccionament i inestabilitat de la burgesia dins d'Israel.

Les eleccions de novembre les va guanyar el Likud (23% dels vots) formant govern amb una coalició d'altres cinc partits ultraortodoxos i antiàrabs (amb 64 dels 120 escons). Entre els motius materials que han inclinat la balança es troba l'impost sobre el plàstic amb el qual s'havien recaptat 930.000 euros però que representa un cop al ja baix poder adquisitiu d'una gran part de la població ultraortodoxa (el 12% de la població i creixent) majorment dependent d'exempcions fiscals i subvencions, el manteniment de les quals constitueix una despesa improductiva que el capitalisme israelià es veurà forçat a superar.

El primer pas del nou govern, a més d'eliminar l'impost sobre el plàstic, ha estat legalitzar les 65 colònies a Cisjordània i pavimentar les rutes secundàries que uneixen els assentaments jueus a la zona.

Des de novembre s'han vingut succeint atemptats i incursions recíproques entre l'exèrcit israelià i milicians palestins, causant en tot moment baixes entre la població civil, la qual cosa va portar al govern a anunciar que desembussaria milers de sol·licituds de permís d'armes. Al gener es va produir un atac amb drons israelians a una instal·lació militar iraniana.

En plena escalada de tensió es va produir la visita del secretari d'Estat estatunidenc i les discussions van girar entorn de la incorporació de l'Àrabia Saudita als denominats "acords d'Abraham". En realitat, "els vincles informals amb Riad porten anys gestant-se, el propi premier israelià va volar secretament a Yida el 2020." (La Vanguardia, 31-01-2023). A les seves declaracions oficials EEUU va insistir en la solució dels dos estats, encara que el seu interès real és mantenir la situació d'inestabilitat a la zona tant de temps com sigui possible.

Al febrer van començar les protestes contra la reforma judicial. El nucli de l'oposició a la reforma el constitueixen les empreses tecnològiques que arrossegueu amb elles els seus treballadors. Aquestes empreses "aporten més d'un 10% de l'ocupació, entorn d'un 15% del PIB i un 25% de la recaptació sobre la renda. Generen la meitat de les exportacions, que van des de la ciberseguretat fins al ciberespionatge, passant per la intel·ligència artificial. Israel va créixer un 6,4% l'any passat, ajudat per aquestes exportacions i les de defensa. (...) Alguns empresaris implicats en les protestes ja han anunciat la retirada de fons." (El País, 20-03-2023).

La reforma judicial va ser matisada després d'una trucada entre el president dels EEUU i el d'Israel. No obstant això, aquesta reducció no va detenir les manifestacions i van començar les declaracions de reservistes de les forces aèries: "(...) centenars de reservistes han anunciat en cartes obertes

que compliran només les comeses mínimes o no participaran en els entrenaments. (...) 37 dels 40 pilots de caces F-151 que formen l'esquadró 69 van anunciar la setmana passada en un escrit que se saltarien els vols d'entrenament (...) Els últims deu excaps de la Força Aèria amb vida i que han ocupat el lloc des del 1953, cinc anys després del naixement d'Israel, fins a l'abril passat han publicat una carta oberta (...) en la qual asseguren seguir "amb gran preocupació els processos a l'Estat d'Israel i a la Força Aèria". " (El País, 08-03-2023).

La preocupació dels pilots és ser jutjats per tribunals internacionals pels crims que efectivament cometien en disparar i bombardejar la població indefensa. Això va portar el ministre de Defensa a: "demanar públicament la seva paralització. (...) "El creixent cisma a la nostra societat està penetrant a les Forces Armades i els cossos de seguretat, la qual cosa suposa una amenaça clara, immediata i tangible a la seguretat de l'Estat. No ho permetré", va sentenciar." (El País, 26-03-2023). El ministre va ser destituït l'endemà, diumenge. El dilluns s'iniciava l'aturada patronal interclassista convocada: "Histadrut (Organització General de Treballadors d'Israel), va entrar ahir de ple en la pugna per la reforma, amb una vaga general que va mantenir paralitzats durant la jornada part dels enlairaments des del principal aeroport (Ben Gurion, prop de Tel Aviv) i els ports estratègics de Haifa i Ashdod. El personal de les ambaixades a l'exterior, els principals bancs, l'elèctrica nacional, grans cadenes d'hostaleria, moda i alimentació, i l'Ajuntament de Tel Aviv (l'alcalde del qual, Ron Huldai, pertany a l'opositor Partit laborista) també es van sumar a l'aturada." (El País, 28-03-2023).

Per evitar que les protestes desemboquessin en un conflicte major, amb participació del propi exèrcit, el president del govern va anunciar la posposició de la reforma i es va suspendre la segona jornada d'aturada patronal prevista pel dimarts. A canvi, es va crear un nou cos denominat guàrdia nacional, controlat per un ultraortodox, i es va aprovar una llei que dificulta la inhabilitació del primer ministre.

A més de l'augment de la tensió a l'interior d'Israel, ha augmentat la tensió amb la fracció governant dels EEUU: "una periodista va preguntar a Biden si tenia previst convalidar-ho [a Netanyahu]. La resposta va ser tan improvisada com tallant: "No, no a curt termini". (El País, 02-04-2023). El rebuig a la banda israeliana és també evident: "Gvir, va aclarir que el seu país "no és una altra estrella en la bandera estatunidenca". Un diputat del partit de Netanyahu, Nissim Vaturi, va arribar a culpar a l'Administració Obama de la mort de 74 soldats israelians durant l'ofensiva a Gaza de 2014." (El País, 02-04-2023).

Malgrat la paralització de la reforma, s'han reprès les protestes, encara que amb menor envergadura, amb banderes estatunidenques a les manifestacions.

En aquest moment es va produir una intervenció de l'exèrcit israelià a la mesquita d'Al-Aqsa després de la qual s'han succeït diversos atemptats i el llançament de míssils des del Líban i des de Síria. La tensió militar és elevada: "L'exèrcit estatunidenc va donar el dissabte l'estrany pas d'anunciar que ha desplegat un submarí de propulsió nuclear a la regió per contrarestar les creixents tensions." (Bloomberg, 09-04-2023). No obstant això, el llançament de míssils des del Líban no ha estat reivindicat per cap organització: "El govern libanès va declarar que les seves tropes (...) havien iniciat una recerca per trobar als autors. (...) El representant de Hamàs a Líban, (...) va declarar al diari libanès An-Nahar que el grup no disposa de "cap informació relativa als coets" llançats cap a Israel. (...) el primer ministre provisional libanès, Najib Mikati, va advertir contra la utilització del territori libanès per actes que poguessin amenaçar la seguretat del país." "

(Al Jazeera, 07-04-2023). *"Hezbollah va transmetre missatges a Israel a través de diversos mediadors internacionals en el sentit que no participava en l'atac i no el coneixia per endavant, segons un funcionari de defensa israelià."* (Axios, 07-04-2023). La decisió presa per Israel ha estat no bombardejar objectius de Hezbollah.

La disjuntiva davant la qual es troba Israel i la incertesa de les diferents perspectives expliquen l'agitació interna i externa. Com a peó dels EEUU, Israel cada vegada té menys perspectives. Però per poder jugar un paper autònom dels EEUU, necessita aprofundir la seva dependència amb la Xina, amb qui porta negociant un acord de lliure comerç des del 2016 que sembla pròxim a concretar-se però que no acaba de fer-ho. Aquest acord, o el seu desenvolupament ulterior, podrien acostar la Xina a les altes tecnologies informàtiques desenvolupades per Israel. A "El Comunista" n°66 (pàg. 21), es poden veure els recels dels EEUU davant l'aproximació d'Israel a la Xina.

Per poder jugar un paper autònom dels EEUU, necessita també obtenir el reconeixement com a mínim dels estats àrabs i reduir la tensió amb l'Iran. És possible aquest reconeixement? Les circumstàncies materials són les que ho imposaran. Amb els denominats "acords d'Abraham", quatre estats àrabs ja han reconegut a Israel sense necessitat d'haver creat un estat palestí i l'han reconegut més concretament com un estat més d'una mateixa família àrab-jueva, descendent d'un mateix tronc comú. No és descartable que la resta d'estats àrabs deixin tirats als palestins després d'haver-los utilitzat com a peons i carn de canó durant dècades, els obliguin a acceptar un succedani o la completa integració en un estat jueu-àrab que facilitaria la integració d'Israel a la regió com un estat àrab més.

L'Àràbia Saudita va proposar a principis de març als EEUU el reconeixement d'Israel a canvi de *"desenvolupar un programa nuclear civil i menys restriccions en la venda d'armes estatunidenques (...)* La notícia de la proposta saudita va sorgir hores abans d'un altre acord, mediat per la Xina, que va aplanar el camí perquè Riad restablís relacions diplomàtiques amb l'Iran per primera vegada en set anys." (New York Times, 09-03-2023). En realitat, la principal oposició a aquest acord prové dels mateixos EEUU atès que la normalització de la situació i efectiva integració d'Israel amb la resta d'estats àrabs acabaria de treure-li la seva capacitat d'influència a la regió.

Després de la signatura de l'acord entre l'Àràbia Saudita i l'Iran, a Israel s'han donat tímidament algunes declaracions com les de l'excap del Mossad a favor d'intentar arribar a un acord fins i tot amb l'Iran: *"Fa poc, Israel va celebrar l'obertura de l'espai aeri saudita al trànsit israelià. Es tracta d'un assoliment de considerable importància diplomàtica i econòmica per tots els israelians que volen ara al Sud-est Asiàtic i a la Xina."*

(...) A la vista de l'acumulació de les dades de font oberta esmentades, hauria de ser el moment que Israel analitzés la situació i, entre altres coses, determinés si és el moment oportú per llançar una sonda positiva molt acurada en direcció a Teheran. (...) L'altre dia, l'Iran i l'Àràbia Saudita estaven enfrontats. I heus aquí que la Xina ha aconseguit que aquests dos acèrrims enemics reprenguin les seves relacions." (Haaretz, 13-03-2023).

En aquestes declaracions de l'excap dels serveis secrets israelians, ressalten tres elements: la importància econòmica per Israel de normalitzar les relacions amb els estats veïns, la ruptura del tabú d'establir un acord amb l'Iran i la identificació de la Xina com el possible mediador.

A la fi d'any passat, el Vicepresident del Consell Mundial de Imams havia declarat: *"El poble de l'Iran ha vist els fruits dels*

Acords d'Abraham, ha estat testimoni com de ràpid pot construir-se la pau i molts recorden els dies en què els turistes israelians visitaven Teheran i anhelen que aquests dies tornin". (The Jewish Chronicle, 08-12-2022).

Ja quan s'estava negociant l'acord nuclear amb l'Iran per part dels EEUU, UE i Rússia, hi havia hagut declaracions a Israel sobre la possibilitat o no d'impedir-ho i fins i tot sobre la seva conveniència: *"Israel constata el progrés en les converses i s'adona que la pilota ja no està a la seva teulada", reconeix l'exgeneral Tamir Hayman, que va ser cap de la Direcció d'Intel·ligència Militar entre 2018 i 2021". "(...) últimament s'ha informat que alts comandaments de les Forces Armades, inclòs l'actual cap de la Direcció d'Intel·ligència Militar, s'han expressat a favor de l'acord"*. (El País, 19-08-2022).

La integració de les forces productives de l'àrea ha estat boicotejada per part dels EEUU des de 1980 amb la guerra irano-iraquiana i ha aconseguit efectivament alentir el seu desenvolupament i convertir en un erm grans zones durant llarg temps. No obstant això, dins del context general del seu replegament, EEUU està sent escombrat i això obre la possibilitat del desenvolupament de la interrelació entre les diferents potències capitalistes regionals de la zona, que no per això deixaran de ser competidores.

Si EEUU no pot bloquejar aquesta integració, però tampoc aconsegueix instrumentar-la sota el seu control i condicions, aquesta integració es donarà sota l'auspici de la Xina que és la potència capitalista capaç de realitzar les inversions i la reconstrucció de tota la regió. *"La qüestió és si l'amenaça dels EEUU de deixar caure a Israel pot anar buidant-se de contingut en la mesura en què la Xina pot apuntalar-ho d'altra banda, imposant-li les seves condicions. Una cosa similar succeeix amb un altre aliat tradicional dels EEUU a la regió: l'Àràbia Saudita. (...) En qualsevol cas, la possibilitat dels EEUU de mantenir lligats curts als seus "aliats" es veu una mica afeblida per l'existència de la Xina que espera amb els braços oberts a qualsevol que els EEUU vulgui castigar "trencant relacions"* (El Comunista n°66, pàg. 22).

L'Àràbia Saudita ha llançat en el marc de la negociació amb els EEUU la seva proposta d'acord per normalitzar les relacions diplomàtiques amb Israel, plantejant les seves exigències als EEUU a canvi d'aquest reconeixement. Tot seguit ha aconseguit públicament un acord amb l'Iran sota l'auspici de la Xina. El missatge és bastant clar: si EEUU no accedeix a les peticions, hi ha uns altres que poden proporcionar condicions equivalents. Per tant, si el procés de desenvolupament de les forces productives a la regió empeny a la integració d'Israel amb la resta d'estats (competidors) d'aquesta, aquesta integració es donarà fins i tot sense el beneplàcit dels EEUU la qual cosa posarà en evidència i aprofundirà al mateix temps la pèrdua relativa de poder estatunidenc a Orient Mitjà.

Les potències capitalistes regionals necessiten una estabilització de la regió per desenvolupar els seus negocis. A tall d'exemple, el projectat tren per unir els ports d'Eilat i de Haifa necessita d'una estabilitat per poder consolidar-se en algun moment com a ruta comercial.

Ara bé, sota la bota dels EEUU, de la Xina o de qualsevol de les potències capitalistes en pugna, UN CAPITALISME SENSE GUERRES NI EXPLOTACIÓ ÉS IMPOSSIBLE. En el desenvolupament del conflicte interimperialista, els morts els posa sempre el proletariat, sotmès a Gaza i Israel a les dues tendències del nacionalisme burgès en lliça, la sionista i la islamista dels carcellers del camp de concentració. Només es

podrà desenvolupar la situació a Orient Mitjà en el sentit d'un conflicte de classe a través de la ruptura amb totes les burgesies contendents, locals i mundials.

La tendència a la unificació xinesa

En el context de les dures condicions d'existència i de treball del proletariat xinès, que es materialitzen en nombrosos assassinats laborals com el dels 38 obrers morts en un incendi en Anyang, es va desenvolupar a la fi de 2022 una onada de protestes que es van iniciar amb revoltes en districtes obrers a Guangzhou a les quals van seguir la vaga a la fàbrica de la Foxconn amb violents enfrontaments contra la policia i el personal sanitari. Durant els confinaments s'havien produït accidents en el transport cap als centres de quarantena i a la fi de novembre van morir 10 persones a la capital de Xinjiang al no poder accedir a l'edifici els bombers per les limitacions imposades pels confinaments. També es venia produint la destrucció d'aliments a les granges en no poder traslladar-los a les ciutats. Com a corol·lari mediàtic va haver-hi diverses manifestacions d'estudiants en diferents punts del país que van arribar a demanar explícitament la dimissió del gran líder-titella Xi Jinping. Davant aquesta situació de descontrol creixent de la situació, sumat a l'aprofundiment de la crisi immobiliària, la burgesia xinesa va començar a eliminar la política de restricció per la COVID-19 i a emprendre la reobertura de les fronteres i la represa general de l'activitat productiva.

Al congrés de l'anti-comunista Partit Comunista Xinès s'ha aprovat el tercer mandat consecutiu del titella Xi Jinping com a president de la República i de la Comissió Militar Central. El veritable contingut d'aquest partit falsament anomenat "comunista" l'expressa clarament el nou primer ministre de la Xina: *"Els governs a tots els nivells han de fer-se amics dels empresaris, crear un entorn empresarial favorable i preocupar-se pels emprenedors privats."* (Expansión, 14-03-2023).

La interrelació econòmica entre la Xina i Taiwan fa inevitable la integració del segon dins de la primera. Això es manifesta a la victòria electoral en les eleccions municipals de desembre de 2022 per part del Kuomintang, partidari de la unificació amb la República Popular de la Xina.

En la primera visita des de 1949 d'un expresident taiwanès a la Xina continental, l'expresident Ma Ying Jeou – membre del Kuomintang – va declarar: *"Els habitants de tots dos costats de l'estret de Taiwan són xinesos i comparteixen el mateix ancestre."* (La Vanguardia, 29-03-2023). Aquestes són pràcticament les mateixes paraules que el primer ministre sortint, Li Keqiang, havia pronunciat tres setmanes abans al Congrés del fals Partit Comunista Xinès: *"els xinesos de tots dos costats de l'estret som una família unida per la sang."* (La Vanguardia, 06-03-2023). Només que el segon havia defensat abans la necessitat d' *"intensificar l'entrenament militar per impulsar la preparació pel combat"*. *"Hem de portar a la pràctica l'estratègia del Partit Comunista (PCX) sobre el tema de Taiwan, això és, lluitar decididament contra la seva independència i en pro de la reunificació de la pàtria."* (La Vanguardia, 06-03-2023).

L'expresident de Taiwan, en la seva visita a la Xina continental, va visitar també el mausoleu del fundador del Kuomintang, Sun Yat-sen, que es troba precisament a la República Popular i el govern de la qual, liderat pel fals Partit Comunista Xinès, també té com a referent ideològic. Totes dues tendències històriques de la burgesia nacionalista xinesa, la del Partit de Mao i la del de Chiang Kai-shek ja van establir acords durant l'ocupació japonesa, i, encara que enfrontades durant la

guerra civil i els anys posteriors, comparteixen en realitat la mateixa ideologia de Sun Yat-sen.

Des de principis dels anys 90 els governs del Kuomintang van establir diversos contactes i acords inicials amb la Xina continental, suspesos de 2000 a 2008 i renovats amb empena fins que l'actual govern de Taiwan els va avortar el 2016, protagonitzant de nou un acostament als EEUU.

L'auge del Kuomintang, que podria arribar al govern a les pròximes eleccions (previstes pel gener del 2024) per intentar dur a terme una altra fase d'acostament amb el govern de Pequín és una manifestació de la tendència imparabile a la integració econòmica de totes dues parts. Abraçant-se de nou totes dues tendències de la burgesia xinesa darrere dels seus negocis conjunts i en contra dels interessos dels EEUU i dels imperialismes occidentals, que continuen intentant infructuosament aconseguir que aquest conflicte s'escali.

Els EEUU no estan capacitats ni per impedir aquesta integració ni per alentir-la significativament i les ajudes promeses de 2.000 milions no han acabat d'arribar.

És simptomàtica la diferent reacció xinesa davant la recent visita de la presidenta de Taiwan als EEUU en comparació amb la visita de la presidenta del Congrés dels EEUU a l'agost de 2022.

En tots dos casos es tractava d'una provocació per la part estatunidenca i la Xina havia de fer un desplegament militar a l'altura de la retòrica militarista i nacionalista que propaga a l'interior. Però en el primer cas Xina va reaccionar al moment i amb grans escarafalls militars, amb els majors exercicis militars que va prolongar diversos dies i va reiterar les setmanes posteriors. En el segon cas, ha tingut una reacció més cauta i no ha reaccionat a la visita actual de la presidenta de Taiwan als EEUU fins que ha tornat a l'illa i ja se n'havien anat les visites dels presidents de França i de la Comissió Europea.

Això s'explica pel rol de pacificador mundial que està intentant jugar la Xina per atreure la UE (i la resta) al seu camp i aïllar els EEUU, per la imminència de les eleccions a Taiwan i per la seguretat d'aconseguir el seu objectiu. Igualment, a la tornada de la presidenta de Taiwan a l'illa, la Xina ha fet una demostració de poder militar amb foc real entorn de l'illa.

Dins de la dinàmica militarista general la fracció governant a Taiwan *"ha augmentat el servei militar obligatori de quatre mesos a un any."* (El País, 08-03-2023). Per l'altre costat, s'ha intensificat la propaganda a l'interior de Taiwan en pro de la integració dins de la República Popular de la Xina.

En el pla del reconeixement internacional, un dels quatre països que encara reconeixien Taiwan a Llatinoamèrica (Hondures) ha trencat relacions i només li queden a Taiwan en aquesta àrea Guatemala, Haití i Paraguai.

Aproximació dels EEUU i Filipines

Al mes de febrer es va produir l'enèsim incident a la zona entorn de la delimitació territorial de les aigües, aquesta vegada va ser entre guardacostes xinesos i un vaixell filipí.

Els EEUU han aconseguit un major acostament amb Filipines, que s'ha materialitzat en la represa el 2022 dels exercicis militars anuals que havien estat suspesos. En la versió anual d'enguany es mobilitzaran 17.600 soldats i participaran observadors del Japó i Austràlia. Filipines ha donat accés també als EEUU a quatre bases militars més.

L'interès dels EEUU està en mantenir una certa inestabilitat a la zona mentre que la Xina necessita minimitzar aquestes tensions per anar acabant d'atrapar en les seves xarxes econòmiques els diferents països de l'àrea. Per posar ordre i minimitzar aquests incidents, la Xina està intentant una acció

diplomàtica amb els països de l'ASEAN sobre la base dels interessos comercials comuns.

Exercicis i missils a les dues Corees

També a Corea del Sud prossegueixen les maniobres militars, amb l'acostumada reacció de Corea del Nord de llançar missils amb cada vegada major abast: *"A poques setmanes d'unes maniobres militars entre els Estats Units i Corea del Sud, el veí del nord ja ha donat un sever cop d'advertiment sobre la taula llançant un míssil balístic intercontinental que va recórrer 900 quilòmetres i va caure en aigües de la zona econòmica exclusiva del Japó."* (La Vanguardia, 19-02-2023).

El llançament continu de missils contra el mar recorda el refrany de "gos bordador, poc mossegador": *"Al 2022, Corea del Nord va batre el seu rècord, amb més de 90, 23 d'ells en un sol dia"* (La Vanguardia, 19-02-2023), amb la diferència no menyspreable que en aquest cas les mossegades poden ser amb càrrega atòmica en cas de desencadenar-se un conflicte a escala mundial. També des de Corea del Sud s'han sumat al llançament de missils, encara que en menor mesura.

D'altra banda, s'han filtrat una sèrie de documents de la intel·ligència dels EEUU explicant que: *"Quan a la fi de l'any passat van sorgir notícies que Corea del Sud havia acordat vendre projectils d'artilleria per ajudar els Estats Units a reposar les seves reserves, va insistir que el seu "usuari final" havia de ser l'exèrcit estatunidenc. Però internament, els principals ajudants del President Yoon Suk Yeol temien que el seu aliat estatunidenc els desviés a Ucraïna."* (The Wall Street Journal, 08-04-2023). La qüestió és que l'informe filtrat mostra que la informació es va obtenir a través de l'espionatge per part dels EEUU. No és cap secret a hores d'ara que EEUU espia a tots els seus aliats, com també ho fan la resta, cadascun en la mesura en què poden fer-ho, però que es faci públic dificulta les relacions entre Corea del Sud i els EEUU.

La tendència al rearmament del Japó

Al juliol de 2022 va ser assassinat l'exprimer ministre del Japó Shinzo Abe, impulsor de la participació del Japó a l'aliança militar del Quad i de la reforma de la constitució japonesa l'article 9 de la qual estableix que el seu exèrcit només pot recórrer a la força per defensar-se i renuncia a la guerra com a via per resoldre els conflictes.

Per la reforma de la constitució es requerien dos terços en el parlament i aquest assassinat va tenir com a resultat immediat la victòria arrasadora del seu partit que, juntament amb altres partidaris de la reforma, van superar el llindar requerit. Posteriorment s'han admès "fallades de seguretat" i el caràcter "improvisat" de la visita en la qual es va produir tan convenient assassinat. De moment, s'ha duplicat el pressupost de defensa del Japó incorporant entre els objectius la capacitat de contraatac i d'aconseguir objectius fora de l'arxipèlag.

Al febrer, el Japó i els EEUU van realitzar els exercicis militars anuals denominats "Iron Fist" al sud-oest de l'arxipèlag japonès que *"se celebren per primera vegada fora de Califòrnia (els EEUU) des que es van posar en marxa en 2006, i en aquesta edició compten amb un total de 1.700 efectius."* (La Patilla, 23-02-2023).

Desenvolupament i maniobres militars xineses

Xina segueix el seu desenvolupament també en el pla militar: *"Segons els Estats Units, la Xina disposa ja de la força d'aviació més gran de l'IndoPacífic, amb més de la meitat dels seus avions de combat de quarta o cinquena generació."* (La Vanguardia, 06-03-2023). L'abatiment d'un globus xinès per part dels EEUU ha

posat de relleu l'existència d'un programa xinès *"dels anomenats vehicles més lleugers que l'aire (MLA), que Pequín està desplegant ràpidament a tot el món, fins i tot amb finalitats militars, després d'anys de recerca i projectes pilot."* (Expansión, 07-02-2023).

També la Xina realitza maniobres militars i desplega el seu exèrcit en altres parts del món, com els exercicis navals realitzats amb Rússia i l'Iran a la Mar Aràbiga al març de 2023 o el desplaçament del vaixell de vigilància pel rastreig de coets i naus espacials que va atracar a Sud-àfrica a l'abril.

L'acostament de Sud-àfrica a Rússia i la Xina es produeix tant en el pla militar com en l'econòmic i diplomàtic: *"El 3 d'abril, la DA [partit de l'oposició] va criticar la decisió de permetre que vaixells de guerra iranians atraquessin a Ciutat del Cap. (...) Sud-àfrica s'ha guanyat les crítiques dels Estats Units i els seus aliats per negar-se a condemnar la invasió russa d'Ucraïna i celebrar l'exercici naval amb diversos vaixells russos i xinesos enfront de la seva costa oriental al febrer, amb motiu del primer aniversari de l'esclat del conflicte. Pretòria està estudiant actualment la possibilitat de permetre que el president rus, Vladimir Putin, assisteixi a la cimera del bloc BRICS que acollirà a l'agost. (...) El 15 de març, la ministra de Defensa sud-africana, Thandi Modise, va defensar la decisió del govern de signar un memoràndum d'entesa amb Poly Technologies Inc, una empresa xinesa de comerç militar. Les associacions amb empreses estrangeres impulsarien la pròpia indústria de defensa sud-africana, va declarar davant els legisladors."* (Bloomberg, 05-04-2023).

Per la revolució comunista internacional

Aquest món burgès només és capaç de produir mort i destrucció per sobreviure com a sistema. No tenim pegats o pedaços que posar-li sinó una nova societat per la qual lluitar i viure. I no una caricatura d'aquesta amb els noms canviats sinó una **societat veritablement comunista**: sense treball assalariat, sense mercat, sense anarquia de la producció, sense propietat privada, sense Estat, ni crisi ni guerres... en la qual **"el lliure desenvolupament de cadascú serà la premissa del lliure desenvolupament de tots."** (Manifest del Partit Comunista).

Per poder dur a terme aquesta tasca, la classe obrera necessita un Partit amb una comprensió científica de la història i un programa que no sigui de reforma o conservació de la present societat: **aquest partit és el Partit Comunista Internacional que ha de reunir la part més avançada i decidida del proletariat, unificant els esforços de les masses obreres dirigint-les a la lluita per interessos i resultats contingents, a la lluita general per l'EMANCIPACIÓ REVOLUCIONÀRIA DEL PROLETARIAT.**

LLEGEIX, DÓNA SUPORT I DIFÓN LA PREMSA COMUNISTA "EL COMUNISTA"

Per correspondència (sense més dades):
Apartat 52076 - 28080 MADRID – ESPANYA
www.pcielcomunista.org pci@pcielcomunista.org